

□□□□□

1 t/m 20 mei 2011 Remco: (Wel of niet slagen?)

Alles maar even in een paar kleine verhalen, we hebben geen tijd gehad tijdens de opleiding! Onze 1e dag op Roatan, we nemen de ferry van 10.30uur en varen 1,5uur naar Roatan. We zitten lekker op het dek in de zon, tenslotte moeten we nog aan onze tan (bruine tint) werken. We naderen het eiland en zien al snel dat het een mooi eiland is, witte stranden, blauw water en de haven ziet er schoon en netjes uit. Bij aankomst zien we 2 oude wrakken in het water, die als kunst worden gezien. Gary zou ons ophalen om 12.30uur terwijl onze boot om 12.00uur aanmeert. We wachten een half uur en zien iedereen langzaam vertrekken, ook de taxi's. Daar zitten we dan moederziel alleen, met het werkend personeel. Iedereen is vertrokken inclusief de taxi's, inclusief irritante chauffeurs die telkens aan ons vroegen taxi taxi..... Wij heel stug, no Gracias! Maar Gary kwam maar niet, wij hadden niets van hem, geen telefoon nummer, we konden niet even mailen niets, we hadden zelfs geen adres waar we bleven logeren. Om 13.00uur besloten we maar om te vertrekken, we dachten dat we naar west-end moesten. Omdat er geen taxi's meer waren, hebben we gevraagd aan een van de personeel leden of hij even wilde bellen. Na 5 minuten stond er een taxi voor de deur en konden we instappen. Uiteraard kostte het weer het volle pond, de taxi chauffeur had goed in de gaten dat hij de enige taxi chauffeur was. Na wat vijven en zessen, kon het iets goedkoper als we een kleine omweg maakten om iemand anders op te pikken, dus deel je een taxi met een ander koppel. Zo gezegd zo gedaan, daar staan we dan in west-end baai, geen hotel geen Gary geen niets. We besluiten maar voor 1 nacht een hotel ergens te boeken en zien wel hoe het loopt. We gaan naar een internet café en kijken de e-mails na, die we met Gary hebben gehad. Daar staat een telefoon nummer, we bellen hem op. Hij was ons dus vergeten en kwam er een uur geleden achter. Hij dacht dat het morgen was dat hij ons op zou halen. En hoorde van een van de duik instructeurs dat het alweer 1 mei was, hij schok zich rot en is geracet naar de haven waar wij allang weg waren. Hij is terug geracet en ons gaan zoeken. Hij had via facebook gezien hoe wij eruit zagen en zocht dus een mooie meid met een slungel van een gozer. Wij belden Gary op en vertelde waar we waren, hij kwam aan geracet met zijn scooter. Hij bood zijn excuses aan, wij vertelden dat we de taxi hadden genomen en een hotelkamer. Hij bood aan om dit te vergoeden en naar ons eigen hotel te gaan. We hebben de situatie uitgelegd (Ilja) en de man wilde niets voor ons doen. Dus 40,00 dollar naar de maan. Wij hadden net een uur van deze hotel kamer genoten (vies smerig hok, zonder iets erbij). na een hoop praten en de hotel kamer gezien te hebben heeft de man toch maar het geld terug gegeven, gelukkig. Gary bracht ons naar onze nieuwe kamer, die er schoon en fris uitzag. De kamer had tv, airco, 4 bedden , wifi, balkon en een goede warme douche. Gary heeft ons alle ins en outs laten zien, in het restaurant, de duikschool en de omgeving. Het resort waar het restaurant was, lag aan de overkant van ons hotel. Het was een resort voor mensen die iets teveel geld hadden of lekker verwend wilden worden. Wij zijn erg tevreden met de kamer die we nu hebben en kunnen ook nog eens genieten van alle faciliteiten van dit mooie resort. Voor 23 dollar per persoon eten we 3 x daags een goede maaltijd. We maken gebruik van het zwembad en de ligstoelen direct aan het strand. De 1e week hebben we buffet wat ons zeer goed bevalt. We ontmoeten een grote groep Canadezen waar we het goed mee kunnen vinden. Na deze week vertrekt iedereen weer naar huis en bestellen we onze maaltijden via de kaart. Het nadeel is wel, dat het langer duurt en de bestellingen zijn de 1e week constant verkeerd. Je bestelt kip vingers en krijgt vis vingers, als

ontbijt bestel je gewoon toast en krijgt een full. Amerikaans ontbijt. Ach wat maakt het uit, we eten wat we krijgen en hebben geen zin om weer een half uur te wachten. Deze 3 weken hebben we iedere dag hier gegeten en gedronken.

Duikschool Mayan Divers. De duikschool wordt beheerd door een Duitse tante met een bepaalde soort van humor, ze mag je of niet. Ons mag ze, dus wij zitten goed, mag ze je niet word je genegeerd en weigert ze met je te praten. Wij moeten hier nog 3 weken zijn dus is het beter om zo'n persoon te vriend te houden. Simpel gewoon jezelf zijn en haar af en toe ook in de maling te nemen, we geven geen pootjes, ze neemt ons maar zoals wij zijn, dan doen wij dat ook met jou:P de 2e dag maken we 2 duiken op west-end beach. De duiken zijn erg mooi, het zicht is super en het koraal is nog onbeschadigd. Het materiaal op deze school is van goede Duitse kwaliteit, hier durven wij zonder meer te duiken en mensen naartoe te sturen. Onze 1e duik is met Rick, Rick is hier de instructeur en gaat voor staff instructeur. Hij zal ons vergezellen tijdens de opleiding en hier en daar een goede tip geven. Rick is een gezellige gast en goed voor de duikschool, hij is het manusje van alles en houdt de groep (van de duikschool) goed bij elkaar. Gary werkt als freelancer en komt alleen als hij instructeurs opleidt of andere belangrijke zaken doet.

De opleiding: dag 3 van ons verblijf op Roatan krijgen we onze 1e 2 collega's te zien. Een dame uit Engeland, Alex genaamd en een heer uit Canada die hier op Roatan eiland woont, Adam. Al snel komen we erachter dat deze 2 erg goed zijn in het duiken. We krijgen examens en oefeningen onder water, Adam is de oudste van de stel en wil zich op alle fronten bewijzen. Alex is de strengste van het stel en dat is goed te merken. Zo zitten wij met een stel waar we op de 1e dag al concurrentie van hebben. Voor ons is het belangrijk om het met z' n allen te doen en voor hen is het belangrijk om zo hoog mogelijk cijfer te halen. Dat willen wij ook maar we hebben nog ruim 2 weken om ons te bewijzen, ga niet al de 1e dag al je kunsten vertonen. Op zaterdag 7 mei begint officieel de opleiding, er komen nog 3 mensen uit Amerika. Een van de Amerikanen leeft al 2 maanden op dit eiland en is na haar DM opleiding gelijk door gegaan als instructeur, haar naam is Lauren en ze is een meisje van 22 jaar, een beetje verlegen. Het andere stel komt uit Portland en zijn Mark en Gretchen, zij komen van de zelfde duikschool maar hebben geen relatie. Gretchen doet een beetje afstandelijk en Mark is onzeker. De 1e dag gaat over de planning en papier werk. In de Pauze lunchen wij in het resort en de rest eet op de duikschool. Hadden wij ook kunnen doen, maar wij trekken ons even terug en zijn lekker even samen. In de avond eten de anderen ook in het hotel behalve Alex en Adam. Deze avond was even aftasten en kijken waar we staan, het klikt goed en al snel hebben we goed contact met elkaar. Met Adam en Alex weten we het nog niet, die zijn erg gefocust op zichzelf en het duiken.

De Opleiding zelf: De 1e dagen is echt aanpezen, we krijgen opdrachten en examens. We moeten presenteren voor de klas, waar iedereen moeite mee heeft. Wij staan wel vaker voor de klas, (dansen) dus dat moet geen probleem zijn, toch? Dat was het dus wel, het is in het

Engels en wij denken in het Nederlands. Uiteindelijk hebben we dus allemaal moeite met de klas presentaties. De dagen vliegen voorbij en het stress gehalte loopt ook aardig op. De klas presentaties zijn ook in het Engels en Gary heeft een handje van snel praten en binnensmonds. Wij luisteren zo snel als wij kunnen en proberen hem bij te houden, zo goed als wij kunnen. Later horen wij dat de andere klasgenoten ook moeite hebben om hem bij te houden, voor ons een geruststelling, wij dachten dat we de enigen waren. Gary weet veel van alles af en heeft op alles een goed antwoord, wij leren veel van hem, maar missen onze Ruud. Op de een of andere manier heeft Ruud ons een vertrouwen gegeven die we missen. Ruud is er niet bij, dus gaan we stressie verder. Er zijn best momenten geweest dat we spijt hebben dat we het niet in Nederland hebben gedaan. Aan de andere kant doen we het niet slecht en kunnen de klas goed bij houden. Het niveau van de klas ligt erg hoog en iedereen heeft zo zijn specialiteiten. Al zijn die van mij ver te zoeken...hihi. (even een aantal mensen voor zijn).

Op het duikgebied doen we het erg goed, we lopen wat voor op bepaalde mensen en kunnen onze kennis delen met de anderen. Op theorie gebied, is het moeilijker, ook omdat het leren in het Engels is. Ook zijn de cijfers goed, dus valt het blijkbaar toch mee. Ik ben wel de 1e die een 1 krijgt voor het oplossen van een fout die ik niet had gezien, deze fout staat duidelijk in de uitvoering vereisten en moet je je daar aan houden. De hele klas is geschokt en wakker geschut, als dit op het examen gebeurt ben je gezakt, beter nu dan op het examen. Door deze 1 komt ook de hele klas dicht bij elkaar, we praten erover en maken elkaar attent dat ook dit kan gebeuren. Nu komt ook Adam wat dicht bij, hij toont zijn medeleven en beseft dat wij ook mensen zijn. Oke de klas is wakker en we kunnen vrolijk verder, ook al was ik op dat moment niet vrolijk. De fout is makkelijk op te lossen, dus dit gebeurt zeker geen 2e keer. De oefeningen in het water doen we in de zee, we lopen vanuit de duikschool zo de zee in. Na 20 meter kunnen we al niet staan en duiken we naar beneden. We liggen soms wel 3 uur op deze hoogte te oefenen. Onze skills zijn goed genoeg voor Gary want er komen geen aanwijzingen. Waarschijnlijk zijn ze er goed ingeslagen, bedankt Ruud en Simon. Ook zien we aan Adam en Alex dat wij op hetzelfde niveau zitten, dus dat zit wel snor. We doen oppervlakte oefeningen, zoals een duiker in nood en het redden van een duiker die niet ademt, met of zonder pocket mask. Soms gaan we naar Manaty Garden, wat 2 minuten varen is vanuit de duikschool. We oefenen daar de deepduik oefeningen voor de open water skills. Eigenlijk is het allemaal erg mooi hier, we proberen te genieten van deze momenten. We duiken tussen mooi koraal, de vissen die voorbij zwemmen en af en toe wordt er gewezen naar een barracuda die ons ziet stuntelen met de skills. Dit zijn echt de momenten dat we elkaar aankijken en zeggen ja dit is genieten. Adam en wij raken meer en meer aan de praat en merken dat er een hele andere man achter schuilt dan onze 1e ontmoeting. We geven elkaar complimenten en vermaken ons prima. Met de rest van de groep was het al goed dat was voor ons ook genoeg, als Adam wil komt hij vanzelf wel. Hij is teveel gefocust om het perfect te doen en is bang om te falen, hij is een goede dive master dus hij hoeft zich geen zorgen te maken. Onze avond maaltijden zijn altijd met zijn vijven en we maken gebruik van elkaars steun, wat we allemaal nodig hebben. Op de laatste dag van onze presentaties krijgen we allemaal 4.5 of hogere punten (max 5) dat geeft ons allemaal een goed gevoel, wij zijn er klaar voor. Je moet je gewoon aan de regels van het presenteren houden, dan komt het allemaal goed. De dag van het examen, is erg spannend, het begint met theorie als je daar voor zakt is het over. Je mag wel meedoen voor de

rest, maar de theorie examens moet je ooit eens overdoen (dus niet de hele cursus). het begint om 15.00uur, s' morgens doen we nog wat oefeningen in de zee voor morgen. Wij krijgen 2 examens, een theorie en 1 generale procedures en standards, voor de laatste ben ik het meest bang. Dit is allemaal in het Engels uitgelegd en ik begrijp het net aan. Voor 1e examen zijn we allemaal geslaagd, krijgen we te horen. Nu volgt het 2e examen, in de 1e minuut stopt mijn computer ermee, paniek. Ik krijg Ilja haar computer maar de instellingen zijn anders, weer paniek. Ik probeer mijn computer nog eens en gelukkig hij doet het weer, dit heeft dus 10 minuten geduurd. Na 15 minuten had ik mijn 1e vraag beantwoordt, nog 49 te gaan. Inmiddels was iedereen al klaar en uit het lokaal, daar zit ik dan met nog ruim 10 vragen te gaan en een aantal vragen na kijken. De examiner heeft de paniek in de ogen gezien en geeft mij mijn verloren tijd terug, die echt hard nodig had. De hele klas zit op mij te wachten in de duikschool, Gary zit als morele steun achter mij. Ik ben klaar geef mijn examen af en sta te wachten op mijn cijfer. Binnen 1 minuut krijg ik een handdruk van de examiner en ben geslaagd, ik ben zo blij, dit is het moeilijkste gedeelte van het examen. Gary rent naar de duikschool en gilt dat ik het heb gehaald. Zo loop ik naar de duikschool en iedereen juicht, met mijn handen in de lucht loop ik van blijdschap. Dit is een kippenvel moment. We feliciteren elkaar, want we mogen allemaal verder naar de 2e ronde. Het is inmiddels 19.00uur, we gaan naar het restaurant en direct door naar de hotel kamer. We moeten voor morgen 4 opdrachten maken en 2 backups. Het wordt 23.00uur en duiken in onze mandjes, morgen weer een spannende dag. We staan om 05.00uur op om de opdrachten nog even goed door te nemen. We beginnen met onze Open Water opdrachten en doen onze presentaties. We zijn met 13 mensen, 7 van onze groep en 6 van de andere. Nu leren we ook de andere groep kennen. Iedereen doet erg zijn best en de zenuwen zijn af te lezen van alle gezichten. Wij hadden zoiets van het ergste is geweest dus laat de rest maar gebeuren. Toch voor de presentatie voel je een gezonde spanning, zo glipt de spanning ook weer direct weg als je bent geweest. De presentatie ronden ging voor iedereen goed, nu wordt het tijd om nat te worden. Iedereen krijgt 2 opdrachten onder water en 2 presentaties. De opdrachten beneden worden uitgevoerd door de cursisten, die fouten moeten maken. Wij als Instructeur moeten de fouten zien en direct oplossen. Iedereen doet erg zijn best en de fouten worden goed laten zien en opgelost. We mogen weer trots zijn op onszelf, weer een klein stapje verder als instructeur. Nu we toch onder water zijn krijgen we 5 opdrachten die we moeten laten zien als demonstratie. (voor de duikers: masker af en op zetten, regulator terug vinden, setje uit en aandoen, fin pivot en de Cesa). Onze kunsten zijn vertoond en we mogen de hero spelen. Aan de oppervlakte moeten we nog een drenkeling gaan redden, die we moeten strippen en moeten beademen. Ook deze oefening zag er goed uit voor iedereen, dus nog een stapje verder. Tijdens onze oppervlakte skill, is de andere groep beneden en vertonen daar hun kunsten. Als zij klaar zijn, komt iedereen op de boot en wordt het tijd om de nabesprekingen te gaan doen. Als je klaar bent met duiken moet je iedereen nog even vertellen of ze het goed hebben gedaan en/of wat niet goed ging. Iedereen krijgt gelijk een cijfer en de totale score. Wij zijn aan de beurt onze skills zijn allemaal een 5 oplossingen zeer goed we missen wat punten met de briefingen, maar de totale cijfers zijn 4.4 plus (max 5). nog 2 stappen te gaan, ow confined, dat zijn de allereerste lessen die je geeft aan de beginners en de klas presentaties. Het is inmiddels 12.00uur en we krijgen trek van al deze inspanningen, de andere groep besluit om door te gaan en wij genieten van een lunch. Na een uur duiken we weer het water in en mogen onze laatste water kunsten vertonen. Het verloopt goed en ontspannen. De uitvoering is behoorlijk uitgebreid, je doet een briefing een demo een opdracht waarvan de cursisten een fout kunnen maken, die wij moeten oplossen en

een de- briefing. Je hoort weer gelijk je cijfer, die weer erg goed is, voor iedereen, we zijn hier dus goed in getraind. Nu het laatste onderdeel, de klas presentaties, dit onderdeel is een van de moeilijkste. Zolang je je aan de regels houdt moet het goed zijn. Ilja gaat voor mij en doet een goede presentatie, al blijft het Engels en moet je soms naar woorden zoeken, ze is geslaagd met vlag en wimpel. Ik ga direct achter haar aan, nu merk dat ik echt veel naar woorden moet zoeken, het komt er niet echt vloeiend uit, voor mij gevoel in ieder geval. De rest van de klas vond het goed en de examinerator ook, wat kleine tips maar goed genoeg. De hand van de examinerator komt naar voren en we zijn geslaagd, wauw wat een opluchting. Wat een einde van deze 2 zware weken, ze zijn voorbij, geen verplichtingen meer. Vanavond gaan we erop drinken reken maar. We hebben een hoop geleerd, niet alleen hoe we ons als instructeur moeten gedragen, maar ook hoe we nog beter Engels moeten spreken. Wij kunnen nu de duik cursussen in het Engels doen en wie weet over een tijd in het Spaans.

Feest: We hebben met de hele club afgesproken in een café, die wordt gerund door een Nederlander. Wij komen in contact met Adam zijn vrouw en hebben het erg gezellig. Zij vertelde over de nukken van Adam en dat hij de laatste 2 weken niet te genieten was. Ook Adam kon dat beamen en was vanavond gewoon zichzelf, hij was zo gedreven en gespannen geweest, dat hij er afstandelijk van werd en niet zichzelf. Nu zitten we te kletsen alsof we beste vrienden zijn en kunnen het beter met elkaar vinden als tevoren. Wij hadden beloofd als we zijn geslaagd zullen we een dansje voor ze doen. De dj had alleen New-York van Frank Sinatra, dus werden we verplicht om een slowfox te dansen. De mensen werden gek van enthousiasme en juichten, klaptten de handen en strotten kapot. Oke we werden aangemoedigd en de mensen vonden erg leuk, denken we. Wij vonden het in iedere geval erg leuk en missen de dansen die we voor onze reis hebben gedanst. Het feest gaat verder, de disco muziek staat op en wij dansen hiphop, salsa, disco en huppelen wat op de moderne muziek. O ja, er wordt ook een biertje gedronken en veel gelachen. Onze club is erg gezellig en iedereen kan het goed met elkaar vinden. We worden later de avond thuis gebracht door Gary die een biertje teveel ophad, we hebben het gered en zodra de hoofden de kussens voelden vielen we in slaap. We zijn kapot, op en kunnen niet meer, deze afsluiter hebben we verdiend en willen iedereen bedanken die ons succes en geluk hebben gewenst en die ons moreel bij hebben gestaan, zonder jullie hadden we het niet gered. Zeker zonder elkaar hadden we het vast niet gered!

21 mei 2011 Ilja: 'dag van het afscheid'

Met een halve kater van gisteravond staan we vanochtend voor het eerst sinds 3 weken om 08.00 uur op.

Een gelukzalig gevoel overvalt ons weer. Yessss we hebben het gehaald! En yessss we kunnen eindelijk weer vakantie gaan vieren. We besluiten vanochtend bij Glenn in ons B&B te gaan ontbijten. Geen verkeerde keuze, heerlijk omeletje met jus, koffie en kleine pannenkoekjes. Ook voor het eerst in 3 weken heb ik weer honger 's ochtends. Bye bye zenuwen. We kletsen wat gezellig met een stel Amerikanen en Zwitsers, die allemaal jaloers zijn op onze wereldavonturen. Daarna vraagt Glenn of we de kamer zsm kunnen opleveren. Natuurlijk zeggen we en gaan snel aan de slag. Een kwartiertje later staat onze bagage boven en kunnen nieuwe gasten 'óns' hok betrekken. Wij lopen nog even naar de duikschool om wat gedag te gaan zeggen en de laatste financiële afhandelingen te doen. Met weemoed zeggen we gedag tegen onze 'duikvrienden' en beloven snel nog eens terug te keren. Onderweg komen we Gretchen en Lauren tegen en gaan samen met hen en Gary nog wat drinken. Jammer dat alles nu ineens zo snel is afgelopen en we straks weer alles achter ons moeten laten. Gretchen en Lauren besluiten een stuk met ons en Gary mee te rijden. Lauren gaat naar barefoot duikers om daar te gaan duiken en Gretchen moet wat boodschappen doen in westend. Glenn kon ons cash probleempje oplossen door ons een advance te geven op onze creditcard, waar we heel gelukkig van werden. Nu konden we in ieder geval van het eiland afkomen. Gary bracht ons naar de ferry terwijl wij ondertussen afscheid namen van Lauren en Gretchen.

Wat is facebook toch een prachtig medium, hiermee kunnen we gelukkig in contact blijven met onze nieuwe vrienden. De overtocht van ruim een uur was heerlijk, zonnetje op onze kop en briesje door de (verknijpte) haren. Bij aankomst in La Ceiba konden we vrij snel een taxi krijgen naar de bus naar San Pedro Sula, die nog geen 10 minuten later vertrok. Wow dat was lekker. Vervolgens 3 uur gebust om op het enorme busstation in San Pedro aan te komen. We hadden gedacht hier wat inkopen te kunnen doen maar alles leek verlaten en niet zo veilig als eerder. We besloten dus maar om gelijk een taxi naar ons hostel te nemen. We hadden het hostel van de vorige keer weer geboekt en werden hartelijk ontvangen.

Nu moest er nog gegeten worden en wat inkopen dus gingen we in schemerdonker op pad naar het winkelcentrum dat 4 blokken verderop lag. Eerst even pinnen om cashnivo weer op peil te brengen en daarna..... waren de winkels gesloten.....sh...t. gelukkig was de pizzahut wel nog open. Helaas is het zaterdag en staat er een enorme rij van wachtenden voor ons. We kijken elkaar aan.....hmmmmmm nee laat maar. Remco had tijdens onze zoektocht naar een geldmachine een Argentijns restaurant gezien.

Het is wonderbaarlijk, als mannen op zoek zijn naar iets dat ze kwijt zijn kunnen ze het nooit vinden maar als het om eten gaat weten ze feilloos waar ze moeten zijn!!!! De tent was zo goed als leeg op zaterdagavond en dat is meestal geen goed teken. 5 minuten later kwamen wij daar ook achter. De prijzen waren Nederlandwaardig. Nou ja voor een goed Argentijns steakje

hebben we wel wat over. Na 3 weken kip, sla, patat, hamburgers etc eten gaat een goed stukje vlees er wel in, zelfs bij mij! Het was het geld in ieder geval dubbel en dwars waard. Een uurtje later wandelen we in het donker terug naar ons hostel. Iets dat we normaal gesproken niet zouden doen, maar de hosteleigenaresse had ons verzekerd dat dat in deze buurt wel kon.

We zijn zoals jullie zien veilig aangekomen en hebben genoten van onze vrij avond!

22 mei 2011: Ilja: 'wat een pechdag'

Vanochtend vroeg opstaan, 03.45 want we moeten om 05.00 uur op het vliegveld zijn voor onze terugvlucht naar Belize. Taxi staat gelukkig ruim op tijd op ons te wachten. Aardige kerel, voor de verandering, die Engels spreekt. Na een half uurtje komen we op het vliegveld aan. Daar moeten we nog even wachten omdat de incheckbalie nog niet open is. Alles is dicht dus een bakkie leut zit er niet in deze keer. Na een half uur gaat de balie open en ´rennen´ we naar voren. We worden vrij snel geholpen en dat was het laatste leuke beetje voor vandaag. We hadden al via de website ingechecked en boardingpassen aangevraagd maar konden deze niet uitprinten, helaas. Bij het inchecken werd er ineens heel moeilijk gedaan over de boardingpassen. Wat was het probleem, vroeg ik. Er zijn scherpe immigratieeisen in Belize en ze hadden een onward ticket van ons nodig. Geenprobleem zei ik en liet onze terugvlucht naar Nederland zien vanuit Mexico. Daarna werd er druk gediscussieerd en gebeld. We moesten maar even 15 minuten wachten want het hoofdkantoor was nog dicht. OK maar wat is er aan de hand. Nou we moeten checken of het onward ticket wel geldig is. Het hoofdkantoor moest daar over beslissen. Ik zeg hen dat we een maand geleden met dit ticket ook Belize in zijn gekomen, zonder enig probleem. We laten hen onze stempels in het paspoort zien waar positief op werd gereageerd. Nee toch even wachten. OK, vreettentje was inmiddels geopend en Remco bestelde een patat met hamburger als ontbijt. Nou doe mij maar alleen koffie. Na een kwartier lopen we terug naar de balie, nog steeds geen antwoord, nee er moest met de immigratie in Belize gebeld worden, dit ging weer 10 minuten duren. Wij weer wachten. Dit ging nog een keer zo door. Nu werden we toch lichtelijk geïrriteerd. Het boarden van het toestel begint om 06.35 uur en het was inmiddels 06.00 uur geworden. Onze tassen waren al in het vliegtuig maar wij krijgen geen toestemming. Om 06.15 kwam het antwoord, nee we mogen niet mee zolang we geen bewijs hebben dat we Belize uitgaan. We hebben toch een onward ticket zeg ik, nee er moet bewijs zijn dat je Belize gaat verlaten. Er werd ons even verteld dat we wel een ticket a 460 dollar konden kopen p.p. naar Mexico. Tja daar zaten we niet op te wachten. Einde vakantie, einde budget weetjewel. Een busticket kan ik wel regelen zeg ik en start mijn PC op. De dame achter de balie knikt en ik ga het regelen. Na 5 minuten zegt ze dat dat ook niet kan. Immigratie neemt daar geen genoegen mee. Nou breekt echt mijn klomp. Inmiddels is het zover dat we niet meer meekunnen met het vliegtuig en onze tassen worden weer van boord gehaald.

Het is toch te gek voor woorden. In hun voorwaarden staat dat we een onward ticket moeten hebben en dat hebben we en nu ineens moeten we een ticket hebben dat uit belize vertrekt. Oh ja, en we kunnen ook fluiten naar ons geld. Klantvriendelijkheid kennen ze geloof ik niet bij Taca, waar we in ons gezicht worden uitgelachen. Dit heb ik nog nooit meegemaakt!!! Ik vraag hen om een verklaring op schrift van de gang van zaken en met veel pijn en moeite wordt er een uitdraai gemaakt van onze reservering, met de opmerking dat we geen onward ticket hadden. Ik zeg dat dat niet klopt en met veel gezocht wordt er een aanpassing gemaakt in de verklaring. Ik vraag hen om het formulier te tekenen zodat ik hiermee naar Taca kan gaan om geld te vorderen. Er wordt gewoon geweigerd om een handtekening onder het formulier te zetten. Ik zeg dat ik dit nodig heb. We krijgen het niet en ik besluit om dan maar een foto te maken met ons en het personeel erop. Vervolgens vliegt de dame naar de telefoon en belt security. Hoho zeg ik waar is dat nou weer voor nodig en ze zegt dat we geen foto mogen maken. Het is van de zotte dit!!! Ik ruim de camera op en druipt af, we gaan aan een tafeltje zitten om te bepalen wat we nu verder moeten, 2 bewakers van security houden ons argwanend in de gaten. We voelen ons flink genaaid!!!! Een vliegticket naar mexico kost al gauw 450 euries en dat is het ons niet waard, na wat zoek op internet zijn er weinig andere opties. Met veel tegenzin besluiten we om ons plan maar om te gooien en overland naar mexico city te gaan reizen. We verlaten het vliegveld met onze staart tussen de benen en nemen een taxi (a 15 dollar) naar het busstation. We gaan maar richting Guatemala en besluiten in Copan te gaan overnachten als 1e stop. Dag Tulum, dag duiken, dag relaxt einde van de vakantie!!! Op het busstation moeten we wachten op de bus. Het is inmiddels 09.15 uur voordat we vertrekken. We kunnen niet direct door maar moeten ergens overstappen, waar weten we niet! Na 2 uur vragen we maar eens of we er al bijna zijn en de chauffeur roept nog 10 minuten. Nou een kwartier later hebben we het idee dat we eruit moeten omdat we de afslag zien. Chauffeur zegt niets maar wij geven aan eruit te willen. Gelukkig maar, want het was de goede beslissing. We lopen naar een aantal minibusjes dat verderop staat geparkeerd en vragen waar we moeten zijn voor Copan Ruines. Er wordt geschreeuwd en een busje in de verte stopt. We lopen er snel naar toe en zien een volle minibus. Er kan altijd meer bij is hun motto hier en we kunnen inderdaad ineengepropt nog mee. Ik met 2 tassen op schoot en remco op 1 bil half hangend uit de bus. Onderweg word er nog regelmatig gestopt en na ons komen nog 3 mensen aan boord. Er word hier en daar geklaagd in de bus maar daar word niet naar geluisterd, geld is geld lijkt men wel te denken. Zo zitten we ruim 2 uur opgepropt in een minibus, onder zwetende oksels en tussen de etenswaren etc. Ach dat kan er vandaag ook wel bij hoor. Remco z'n gezicht komt dicht bij dat van een oorworm, maar dan 1 die het niet naar z'n zin heeft! Eindelijk zijn we er. We lopen naar Hotel patty, waar we al eerder zijn geweest en gelukkig hebben ze een kamer voor ons.

Vermoeid storten we ons op het bed. Het is inmiddels al half twee en de honger slaat toe. Aan de overkant worden we hartelijk begroet door de neger met z'n nederlandse vrouw en worden we getrakteerd op een heerlijk broodje edammerkaas en broodje garnalen. Met gevuld buikje lopen we terug naar onze kamer, remco gaat even een tukkie doen en ik ga aan de slag met een mogelijke planning voor de komende dagen. De frustatie word groter en groter als blijkt dat de kosten om hier weg te komen per vliegtuig erg schrikbarend hoog zijn. Ik geef het op en ga even relaxen. We besluiten nog een extra dag hier te plannen en kijken morgen wel weer verder. We gaan in ieder geval over land naar Mexico reizen, dat staat vast.

